

ข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์

เรื่องการสะกดการันต์ นับว่าเป็นข้อผิดพลาดที่สำคัญเรื่องหนึ่งในการเขียนภาษาไทย ข้อผิดพลาดของนิสิตในเรื่องนี้ อาจแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. ข้อผิดพลาดในเรื่องพยัญชนะ
2. ข้อผิดพลาดในเรื่องสระ
3. ข้อผิดพลาดในเรื่องตัวการันต์

1. ข้อผิดพลาดในเรื่องพยัญชนะ

ข้อผิดพลาดในเรื่องพยัญชนะ หมายถึงการที่นิสิตใช้พยัญชนะในคำต่างๆผิด อาจใช้พยัญชนะเกิน หรือขาดไป บางที่ใช้พยัญชนะตัวอื่นแทน และบางที่ก็ใช้พยัญชนะสลับกัน ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้อาจแบ่งออกได้เป็น 5 ชนิด คือ

- 1.1 การเพิ่มตัวพยัญชนะ
- 1.2 การขาดตัวพยัญชนะ
- 1.3 การใช้พยัญชนะผิด
- 1.4 การสับตัวพยัญชนะ
- 1.5 การเขียนคำที่พ้องเสียงกันผิดคำ

1.1 การเพิ่มตัวพยัญชนะ

การเพิ่มตัวพยัญชนะ หมายถึงการที่นิสิตเขียนตัวพยัญชนะในแต่ละคำเกินมา การเพิ่มตัวพยัญชนะนี้ อาจแบ่งออกได้เป็น 3 หัวข้อ คือ

- 1.1.1 เพิ่มที่พยัญชนะต้น หมายถึงการที่นิสิตเขียนพยัญชนะเพิ่มเข้าไป ข้างหลังพยัญชนะต้น เพื่อให้เป็นอักษรควบ และเพิ่มเข้าไปข้างหน้าพยัญชนะต้น เพื่อให้เป็นอักษรนำ

ตัวอย่าง - เพิ่มตัว ร เพื่อให้เป็นอักษรควบ

ครู ^ร กรุ่น	(ครู ^ร กรุ่น)
ไตร ^ร ถาม	(ไตร ^ร ถาม)
เปรียบ ^ร ปราน	(เปรียบ ^ร ปราน)
พิธี ^ร รีตอง	(พิธี ^ร รีตอง)
โศ ^ร รก	(โศ ^ร รก)

ตัวอย่าง - เพิ่มตัว ล เพื่อให้เป็นอักษรควบ

กล ^ล ับ	(กล ^ล ับ) เช่น คุณ ^ล คิม ^ล กลับ ^ล ธรรมชาติ
--------------------	--

ตัวอย่าง - เพิ่มตัว ห เพื่อให้เป็นอักษรนำ

กำ ^ห เหน็ด	(กำ ^ห เหน็ด)
หมก ^ห หมุ่น	(หมก ^ห หมุ่น)
ห ^ห ริบ ^ห หรี	(ห ^ห ริบ ^ห หรี)

1.1.2 เพิ่มที่ตัวสะกด หมายถึงการที่นิสิตเขียนพยัญชนะเพิ่มเข้าไปข้างหน้าตัวสะกด หรือข้างหลังตัวสะกด เพื่อให้เป็นตัวตาม

ตัวอย่าง - เพิ่มตัว ห ข้างหน้าตัวสะกด

พร ^ห หม	(พร ^ห หม)
--------------------	----------------------

ตัวอย่าง - เพิ่มตัว ร ข้างหลังตัวสะกด

จิ ^ร ต ^ร ใจ	(จิ ^ร ต ^ร ใจ)
บิ ^ร ณ ^ร พบา ^ร ต ^ร	(บิ ^ร ณ ^ร พบา ^ร ต ^ร)

ตัวอย่าง - เพิ่มตัว ญ ข้างหลังตัวสะกด

ส ^ญ ัญ ^ญ ลักษ ^ญ ณ์	(ส ^ญ ัญ ^ญ ลักษ ^ญ ณ์)
---	---

1.1.3 เพิ่มตัวสะกด หมายถึงการที่นิสิตเขียนพยัญชนะเข้าไปในพยางค์ที่ไม่มีตัวสะกด เพื่อใช้เป็นตัวสะกด

ตัวอย่าง - เพิ่มตัว ก

ท^กฐ^กฐิ (ท^กฐิ)

ตัวอย่าง - เพิ่มตัว ษ

ท^ษฐ^ษฐิ (ท^ษฐิ)

1.2 การขาดตัวพยัญชนะ

การขาดตัวพยัญชนะ หมายถึงการที่นิสิตเขียนพยัญชนะในแต่ละคำขาดไป ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้อาจแบ่งออกได้เป็น 4 หัวข้อ คือ

1.2.1 ขาดพยัญชนะต้น

ตัวอย่าง - ขาดตัว ห ที่ใช้เป็นอักษรนำ

แหว^กก^วว้าย (แหว^กก^วว้าย)

ตัวอย่าง - ขาดตัว น

พร^นร^ณณา (พร^นร^ณณา)

1.2.2 ขาดพยัญชนะที่ควบกับพยัญชนะต้น

ตัวอย่าง - ขาดตัว ร

คร^รว^รว^ญญ (คร^รว^รว^ญญ)

ปร^รก^รก^ยย (ปร^รก^รก^ยย)

ปร^รจ^รร^ณณา (ปร^รจ^รร^ณณา)

ตัวอย่าง - ชาดตัว ล

<u>กับ</u>	(<u>กลับ</u>)	เช่น <u>นิสิตกับ</u> ไม่เอาใจใส่
<u>ครอบคุม</u>	(<u>ครอบคลุม</u>)	
<u>ขุก</u>	(<u>ขลุก</u>)	
<u>ปกคุม</u>	(<u>ปกคลุม</u>)	

1.2.3 ชาดตัวสะกด

ตัวอย่าง - ชาดตัว ต

<u>กิตติศัพท์</u>	(<u>กิตฺติศัพท์</u>)
<u>ยุติ</u>	(<u>ยุติติ</u>)

1.2.4 ชาดตัวตาม หมายถึงชาดพยัญชนะที่ไ้ตามหลังตัวสะกด

ตัวอย่าง - ชาดตัว ถ

พระราชหัตถเลขา (พระราชหัตถเลขา)

ตัวอย่าง - ชาดตัว ม

สัมมนา (สัมมนา)

1.3 การใช้พยัญชนะผิด

การใช้พยัญชนะผิด หมายถึงการที่นิสิตเลือกพยัญชนะผิดตัวมาใช้ การใช้พยัญชนะผิดนี้ อาจแบ่งออกได้เป็น 3 หัวข้อ คือ

1.8.1 ใช้พยัญชนะต้นฝึกตัวอย่าง - ใช้ ขว แทน ฃ

ขวา (ฃวา)

ตัวอย่าง - ใช้ ฉ แทน ช

ฉ่าของ (๓่าของ)

ตัวอย่าง - ใช้ ซ แทน ฉ

ซุ่มซ่า (๓ุ่ม๓่า)

ตัวอย่าง - ใช้ ฃ แทน ทร

พุก๓า (พุก๓า)

๓ก (๓ก)

ตัวอย่าง - ใช้ ๓ แทน ส

๓๓๓๓ (๓๓๓๓)

ตัวอย่าง - ใช้ ทร แทน ๓

๓๓๓๓ (๓๓๓๓)

๓๓๓ (๓๓๓)

๓๓๓๓ (๓๓๓๓)

ตัวอย่าง - ใช้ พ แทน ภ

พากพุมใจ (๓าก๓ุมใจ)

ตัวอย่าง - ใช้ ร แทน ล

โ๓๓๓ (โ๓๓๓)

ตัวอย่าง - ใ้ ล แทน ร .

กระตือรือล้น (กระตือรือร้น)

ลูลดอก (ลูรดอก)

ลูลเหย (ลูรเหย)

ลูล้าลือ (ลูร้าลือ)

ตัวอย่าง - ใ้ ศ แทน ส

ศริมงคล (ศริมงคล)

ตัวอย่าง - ใ้ ษ แทน ส

มษเฐี (มสเฐี)

ตัวอย่าง - ใ้ ส แทน ศ

สศงคาร (สศงคาร)

สศทธา (สศทธา)

ตัวอย่าง - ใ้ สร แทน ษ

แสราน (แษาน)

๑.1.3.2 ไขพยัญชนะที่ควบกับพยัญชนะต้นฝึก

ตัวอย่าง - ใ้ ล แทน ร

เกล็ด (เกร็ด)

คลื่นๆ (ครื่น)

คลอบคลุม (ครอบคลุม)

คลอบงล่า (ครอบงล่า)

มล็คลัม (มร็คลัม)

ตัวอย่าง - ใ[้] ร แทน ล

ของข ^ว ง	(ของข ^ล ง)
ชาวโพ ^ว น	(ชาวโพ ^ล น)
ครอบค ^ว ม	(ครอบค ^ล ม)
พริ ^ว	(พริ ^ล)

.1.3.3 ใ[้]ตัวสะกดผิดตัวอย่าง - ใ[้] จ แทน ต

๗หน่วยก [ิ] จ	(หน่วยก [ิ] ต)
------------------------	-------------------------

ตัวอย่าง - ใ[้] ช แทน ส

พระเว ^ช สั ^น คร	(พระเว ^ส สั ^น คร)
---------------------------------------	---

ตัวอย่าง - ใ[้] ญ แทน ณ

ทาร ^ญ	(ทาร ^ณ)
------------------	---------------------

ตัวอย่าง - ใ[้] ก แทน ต

รสชา ^ก	(รสชา ^ต)
-------------------	----------------------

ตัวอย่าง - ใ[้] ค แทน ษ

เค็ยรค ^า ก	(เค็ยรค ^า ษ)
-----------------------	-------------------------

ตัวอย่าง - ใ[้] น แทน ล

อบอ ^ว น	(อบอ ^ล ว)
--------------------	----------------------

บันค ^า น	(บันค ^ล า)
---------------------	-----------------------

ตัวอย่าง - ใ[่] พ แหน บ

๑ ประส[ุ]พการณ[์] (ประส[ุ]บการณ[์])

ตัวอย่าง - ใ[่] ล แหน ร

นมัส[์]กาล (นมัส[์]การ)

ตัวอย่าง - ใ[่] ศ แหน ส

กิเลส[์] (กิเลส[์])

ปลา[์]ศุนาการ (ปลา[์]ศุนาการ)

พิศ[์]คาร (พิศ[์]คาร)

โอกา[์]ศ (โอกา[์]ศ)

ตัวอย่าง - ใ[่] ษ แหน ส

ทา[์]ษ (ทา[์]ศ)

ตัวอย่าง - ใ[่] ส แหน ศ

รัศ[์]มี (รัศ[์]มี)

ตัวอย่าง - ใ[่] พ แหน ล

จักร[์]วาฬ (จักร[์]วาล)

1.4 การสับ[ั]ตัวพยัญชนะ

การสับ[ั]ตัวพยัญชนะ หมายถึงการที่นิสิตเขียนตัวพยัญชนะในแต่ละคำสับที่กัน คือตัว
ที่ควรอยู่ข้างหน้า นิสิตเขียนไว้ข้างหลัง ตัวที่ควรจะอยู่ข้างหลังก็เขียนไว้ข้างหน้า

ตัวอย่าง เช่น

เกรียติคุณ (เกียรติคุณ)
 ปาถกฐา (ปาฐกฐา)
 สุริสิย์ (สุริยศรี)

๑1.5 การเขียนคำที่พ้องเสียงกันผิดคำ

คำพ้องเสียง หมายถึงคำที่อ่านออกเสียงเหมือนกัน แต่การเขียนและความหมายไม่เหมือนกัน นิสิตเลือกมาใช้ผิดคำ ทำให้ผิดความหมาย

ตัวอย่างเช่น

ฝนโบกขรพัสตร์ (ฝนโบกขรพรรษ)

"พัสตร์" หมายถึง ฝน ส่วน "พรรษ" หมายถึง ฝน*

นำ (หน้า) เช่น นำหน้า

หน้า (นำ) เช่น หน้าเปื้อนหน้า

"นำ" หมายถึง ชอบ, ควร, ขวนให้ เป็นคำประกอบหน้ากริยา*

"หน้า" หมายถึง ส่วนของศีรษะ, คานที่ตรงข้ามจากหลัง, คราว, ฤดู*

พันช์ไม้ (พันธุ์ไม้)

"พันช์" หมายถึง ปลูก, มัด, ตรึง* "พันธุ์" หมายถึง ญาติพี่น้อง, เทือกเถาเหล่ากอ, พืช*

ศูนย์พันธุ์ (ศูนย์พันธุ์)

"ศูนย์" หมายถึง วางเปล่า, หายสิ้นไป, จุดกลาง, ตัวเลข 0*

* พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493

"สูญ" หมายถึง วางเปล่า, หายสิ้นไป, ไม่มีอะไร, ตัวเลข 0*
ตามความหมายนี้ คำที่นิสิตใช้ก็ไม่ผิด แต่ส่วนมากนิยมเขียน สูญพันธุ์

สัญชาติญาณ (สัญชาตญาณ)

"สัญชาติ" หมายถึง ผู้อยู่ในบังคับประเทศชาติเดียวกัน *

"สัญชาต" หมายถึง เกิดเอง, ความรู้ที่มีมาแต่กำเนิด*

อัศจรรย์ (อัศจรรย์)

เรามีคำ "อัศจรรย์" และ "อัศจรรย์" นิสิตอาจจะจำสับสน

"อัศจรรย์" หมายถึง แปลก, ประหลาด

"อัศจรรย์" หมายถึง พระจันทร์ครึ่งซีก, สิ่งที่มีรูปครึ่งวงกลม, ชั้นที่ต้งของชาย*

2. ข้อผิดพลาดในเรื่องสระ

ข้อผิดพลาดในเรื่องสระ หมายถึง การที่นิสิตใช้สระในคำต่างๆผิด คือ อาจจะใช้สระเกินเข้ามาหรือขาดไป และบางทีก็ใช้สระอื่นแทนสระที่ถูกต้อง ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้อาจแบ่งออกได้เป็น 3 ชนิด คือ

๑. 2.1 การเพิ่มสระ

๑. 2.2 การขาดสระ

๑. 2.3 การเขียนสระผิด

๑. 2.1 การเพิ่มสระ

การเพิ่มสระหมายถึง การที่นิสิตเขียนรูปสระในคำต่างๆเกินเข้ามา ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้ อาจแบ่งออกได้เป็น 2 หัวข้อ คือ

2.1.1 เพิ่มสระ อะ ที่พยัญชนะต้น

ตัวอย่างเช่น

พะเนียด	(เพนียด)
สบาย	(สบาย)
สลัก	(สลัก)
แสงระวี	(แสงรวี)

2.1.2 เพิ่มสระระหว่างคำที่นำมาสมาสกัน

ตัวอย่าง - เพิ่มสระ อะ

กาละเทศะ	(กาลเทศะ)
ทัศนะคติ	(ทัศนคติ)
ทัศนะศึกษา	(ทัศนศึกษา)
ปิยะมหาราช	(ปิยมหาราช)
ภาระกิจ	(ภารกิจ)
วาทะศิลป์	(วาทศิลป์)
สถานะการณ	(สถานการณ)
สาธารณะชน	(สาธารณชน)

ตัวอย่าง - เพิ่มสระ อา

มาตรฐาน	(มาตรฐาน)
ไสยศาสตร์	(ไสยศาสตร์)
อันตรฐาน	(อันตรฐาน)

๒.2 การขาดสระ

การขาดสระ หมายถึงการที่นิสิตเขียนสระในแต่ละคำขาดไป ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้ อาจแบ่งออกได้เป็น 3 หัวข้อ คือ

2.2.1 ซากสระที่พยัญชนะต้น

๑ ตัวอย่าง - ซากสระ อะ ในคำไทยแท้

ซัง	(ซัง)
ซตา	(ซตา)
ซลิ่ง	(ซลิ่ง)
ซนง	(ซนง)
ซยาน	(ซยาน)
บางปอินทร์	(บางปะอิน)
พวง	(พวง)
สกค	(สกค)
สควก	(สควก)
สทอน	(สทอน)
สพาน	(สพาน)
ฉนั้น	(ฉนั้น)

ตัวอย่าง - ซากสระ อา ในคำที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤต

ปรุกดา	(ปรุกดา)
อนาจักร	(อนาจักร)

2.2.2 ซากสระกลางคำ

ตัวอย่าง - ซากสระ อะ ในคำไทยแท้

๑ เจียรไน (เจียรไน)

ตัวอย่าง - ซากสระ อา ในคำบาลีสันสกฤต

ไวกรรม (ไวกรรม)

2.2.3 ขาคสระ อะ ที่พยัญชนะท้ายคำ ในคำบาลีสันสกฤต

ตัวอย่างเช่น

ทักษ (ทักษะ)
 สาธารณ (สาธารณะ)

2.3 การเขียนสระผิด

การเขียนสระผิด หมายถึงการที่นิสิตเขียนสระผิดรูป ซึ่งอาจจะทำให้เสียงสระผิดไปด้วย ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้ อาจแบ่งออกได้เป็น 2 หัวข้อคือ

2.3.1 เขียนสระผิดรูปทำให้แทนเสียงสระผิดเสียง

ตัวอย่าง - ใ¹ แทนสระ ำ

ซึ่ง (ข้าง)

ตัวอย่าง - ใ¹ แทนสระ ำ

ศีลธรรม (ศีลธรรม)

ตัวอย่าง - ใ¹ แทนสระ ำ

กลืนไ¹ (กลืนอาย)

¹หนังสือ หลักภาษาไทย ของ พระยาอุปกิตศิลปสาร กล่าวไว้ในเรื่องรูปสระว่า "ใ" เรียกไม้ผิด หรือหันอากาศ สำหรับเขียนข้างบนเป็นสระอะ เมื่อมีตัวสะกด และประสมกับรูปอื่นเป็นสระ อัวะ อัว

ตัวอย่าง - ใช้สระ าย แทน ไ

ถาม ถาย (ถามไถ)

๓.๒.๓.๒ เขียนสระผิดรูปแต่แทนเสียงสระถูก

ตัวอย่าง - ใช้ ัน แทน รร

บัน เทา (บรรเทา)

ตัวอย่าง - ใช้ รร แทน ัน

บร คาล (บันคาล)

สี สร (สีัน)

ไส คาบร ณ (ไสคาบัน)

ตัวอย่าง - ใช้ เ แทน เ

เ ก ด (เเกด)

ตัวอย่าง - ใช้ ไ แทน ไ

ไ ฝั น (ไฝัน)

หล ง ไ หล (หลง ไหล)

ตัวอย่าง - ใช้สระ ไ แทน ไ

ไ ห วัน (ไหวัน)

ทำ ไ ม (ทำไม)

บัน ไ ค (บัน ไค)

ไ ย ค (ไยค)

ไ น (ไน)

3. ข้อผิดพลาดในเรื่องตัวการ์ตูน:

พระยาอุปกิตศิลปสาร กล่าวไว้ในหนังสือหลักภาษาไทย ดังนี้

ตัวการ์ตูนนั้น คือ พยัญชนะสุดท้ายที่ไม่ต้องการอ่านออกเสียงเป็นคำสะกด หรือ เป็นพยัญชนะต้นของพยางค์ต่อไป โดยมากมีไม่ทัณฑ์ฆาตบังคับข้างบน แต่บางทีก็ทิ้งไว้ลอยๆ ทราบได้ด้วยความเคยชิน²

ตามคำอธิบายข้างบนนี้ ตัวการ์ตูนคักหมายถึงพยัญชนะสุดท้าย ที่ไม่ออกเสียง อาจมีหรือไม่มีไม่ทัณฑ์ฆาตกำกับอยู่ข้างบนก็ได้ ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้ อาจแบ่งออกได้เป็น 3 ชนิด

- 3.1 การเพิ่มตัวการ์ตูน
- 3.2 การขาดตัวการ์ตูน
- 3.3 การใช้ตัวการ์ตูนผิด

3.1 การเพิ่มตัวการ์ตูน

การเพิ่มตัวการ์ตูน หมายถึง การที่นิสิตเขียนตัวการ์ตูน หรือไม่ทัณฑ์ฆาตเกินเข้ามาในคำต่างๆ ซึ่งที่ถูกต้องแล้ว คำเหล่านั้นไม่ต้องใช้ตัวการ์ตูนหรือไม่ทัณฑ์ฆาตเลย ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้อาจแบ่งออกได้เป็น 2 หัวข้อ คือ

3.1.1 เพิ่มตัวการ์ตูนที่มีไม่ทัณฑ์ฆาตกำกับข้างบน

ตัวอย่าง - เพิ่ม ค์
 จำนวนค (จำนวน)

ตัวอย่าง - เพิ่ม ณ์

การณ (การ) เช่น โครงการณ จินตนาการณ วิธีการณ หลักการณ

วิเศษณ์ (วิเศษ)

สังวรณ์ (สังวร)

ตัวอย่าง - เพิ่ม ์

๐. เขินชื้อ (เขินชื้อ)

ตัวอย่าง - เพิ่ม ์

ผูกพัน (ผูกพัน)

มีคมน (มีคมน)

ตัวอย่าง - เพิ่ม ้น

เจตจำนง (เจตจำนง)

ปฐมนิเทศ (ปฐมนิเทศ)

วิเทศสัมพันธ์ (วิเทศสัมพันธ์)

ตัวอย่าง - เพิ่ม ย

เวทย์มนตรี (เวทย์มนตรี)

ตัวอย่าง - เพิ่ม ย

อภิหาริย์ (อภิหาริ)

3.1.2 เพิ่มเครื่องหมายไม้ทัณฑฆาต

เพิ่มที่ตัวสะกด

ตัวอย่าง - ตัวสะกดที่ไขพยัญชนะตัวเดียว

เกียรุ (เกียรุ)

ตัวอย่าง - ตัวสะกดที่เป็นอักษรควบ

อาณาจักร (อาณาจักร)

เพิ่มระหว่างคำสมาส

ตัวอย่าง เช่น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย)

3.2 การขาดตัวการันต์

การขาดตัวการันต์ หมายถึงการที่นิสิตเขียนตัวการันต์และเครื่องหมายไม่ทัณฑ์ฆาตในคำต่างๆขาดไป ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้อาจแบ่งออกได้เป็น 3 หัวข้อ คือ

3.2.1 ขาดตัวการันต์ที่มีไม่ทัณฑ์ฆาตกำกับข้างบน

ตัวอย่าง - ขาด ค

กว้าง (กว้างค)

สร้างสรร (สร้างสรรค)

สั่งสรร (สั่งสรรค)

ตัวอย่าง - ขาด ณ

สถานการ (สถานการณ)

ตัวอย่าง - ขาด ป์

กัปกัลป์ (กัปปกัลป)

ตัวอย่าง - ขาด ย์

สมบูรณาญาสิทธิราช (สมบูรณาญายสิทธิราชย์)

3.2.2 ขาดเครื่องหมายไม้ทัณฑฆาต

ตัวอย่างเช่น

นาฏศิลป์ (นาฏศิลป์)

3.2.3 ขาดสระ อี และเครื่องหมายไม้ทัณฑฆาต

ตัวอย่างเช่น

สิทธิ์ (สิทธิ์)

3.3 การใช้ตัวการันต์ผิด

การใช้ตัวการันต์ผิด หมายถึงการที่นิสิตใช้ตัวการันต์ตัวอื่นแทนตัวการันต์ที่ถูกต้องขอผิดพลาดในเรื่องนี้ อาจแบ่งออกได้เป็น 3 หัวข้อ คือ

3.3.1 ตัวการันต์ที่ใสสับกัน

ใส ณ์ และ ย์ สับกัน

ตัวอย่าง - ใส ณ์ แทน ย์

อาจารย์ (อาจารย์)

ตัวอย่าง - ใส ย์ แทน ณ์

นิทรารมย์ (นิทรารมณ์)

วิจารณ์ (วิจารณ์)

อารมย์ (อารมณ์)

ไร้ ต์ และ ร์ สับกัน

ตัวอย่าง - ไร้ ต์ แทน ร์

๐ ภาพยนตร์ (ภาพยนตร์)

ตัวอย่าง - ไซ้ ครี แทน คี

นิมนตร์ (นิมนต์)

รถยนต์ (รถยนต์)

สวคมนตรี (สวคมนตรี)

๓.๓.๒ ตัวการันต์ในคำพ้องเสียง

ตัวอย่าง - ไซ้ ชี แทน ชู

พันธุ์ไม้ (พันธุ์ไม้)

กรรมพันธุ์ (กรรมพันธุ์)

เรามีคำ "พันธ์" และ "พันธุ์" เป็นคำพ้องเสียง

ตัวอย่าง - ไซ้ นี แทน กิ

มัคคุเทศน์ (มัคคุเทศก์)

เรามีคำ "เทศน์" และ "เทศก์" เป็นคำพ้องเสียง

๓.๓.๓ ตัวการันต์ที่อาจเขียนเลียนแบบคำอื่นๆ

ตัวอย่าง - ไซ้ ที แทน ชี

ผลดีทั้ (ผลดีทั้)

คำอื่นที่ใช้ ทั เป็นตัวสะกด และ ทั เป็นตัวการันต์ เช่น "ศัพท์"

ตัวอย่าง - ไซ้ พี แทน ทั

อาคารทั (อาคารทั)

คำอื่นที่มี รร และใช้ ฬ เช่น "สรรพ"

ตัวอย่าง - ใฬ ยั แทน ฬ

หนังสือพิมพ์ (หนังสือพิมพ์)

คำอื่นที่มี ม เป็นตัวสะกด และใช้ ย์ เช่น "วันรมย์"

ตัวอย่าง - ใย์ แทน ย์

ปาฏิหาริย์ (ปาฏิหาริย์)

คำอื่นที่มี ร เป็นตัวสะกด และใช้ ย์ เช่น "อาจารย์"

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคที่ 2

สาเหตุของข้อผิดพลาดต่างๆ ของนิสิต

สาเหตุของข้อผิดพลาดต่างๆ ของนิสิต มีหลายสาเหตุด้วยกัน ข้อผิดพลาดแต่ละข้ออาจจะเกิดจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่ง หรืออาจจะเกิดจากสาเหตุต่างๆ หลายอย่างประกอบกัน เพราะบางครั้งข้อผิดพลาดบางข้อก็มีทางให้เราสันนิษฐานสาเหตุได้หลายทาง และในขณะที่เดียวกันข้อผิดพลาดบางข้อ เราก็สันนิษฐานสาเหตุไม่ได้ ดังนั้นในภาคที่ 2 นี้ ผู้เขียนจึงไม่ได้สันนิษฐานสาเหตุของข้อผิดพลาดที่กล่าวถึงในภาคที่ 1 ทั้งหมด แต่จะสันนิษฐานเฉพาะหัวข้อที่พอจะสันนิษฐานได้เท่านั้น* โดยรวบรวมสาเหตุต่างๆ แล้วแบ่งเป็นบทๆ และในแต่ละบทก็จะยกข้อผิดพลาดที่อาจจะเกิดจากสาเหตุนี้มาอธิบาย และถ้าข้อผิดพลาดนั้นอาจจะเกิดจากสาเหตุอื่นได้อีก ก็จะยกมาอธิบายในบทอื่นๆ อีก

สาเหตุของข้อผิดพลาดต่างๆ ของนิสิต ผู้เขียนรวบรวมได้ 5 ประเภท คือ

1. การไขแนวเทียบผิด
2. ความหมายของคำ
3. อิทธิพลของภาษาบาลี, สันสกฤต
4. ความสับสนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การไวยากรณ์ภาษาไทย
5. การอ่าน

* ข้อผิดพลาดที่ไม่ได้สันนิษฐานสาเหตุไว้ ได้แก่ ข้อผิดพลาดในบทที่ 2 ข้อ ๑.3-๑.5 และข้อผิดพลาดในบทที่ 3 ข้อ ๑.1-๑.4